

จริยศาสตร์ในการบำบัด

ตอนที่1 ผู้ทำการบำบัด

ในวิชาชีพที่ทำงานด้านสุขภาพจิต วิชาจริยศาสตร์เป็นวิชาสำคัญที่ต้องเรียน แต่ในการสอนการให้การช่วยเหลือตามแนวซาเทียร์ บางครั้งผู้สอนก็ข้ามการสอนจริยธรรมไปเพราะคิดว่าเรียนกันแล้ว แต่ในวิชาชีพที่ไม่ได้เรียนวิชาจริยศาสตร์มาอาจต้องมีการทำความเข้าใจ จริยธรรมในด้านที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดนอกจากการต้องรักษาความลับของผู้รับบริการยังมีข้ออื่นๆที่น่าสนใจ ดังนี้

1. การที่เราจะให้การบำบัดใครนั้น
ข้อแรกต้องพิจารณาตนเองก่อนว่ามีคุณสมบัติ
ในการทำบำบัดหรือไม่เรามีคุณวุฒิทางวิชาชีพในการเป็นผู้บำบัด
มีความสามารถ ในทางกฎหมายที่จะบำบัด(ใบประกอบวิชาชีพ)หรือไม่
เรามีความรู้เพียงพอ ที่จะบำบัดหรือไม่ เช่น
เราจะมองออกไหมว่าคนที่คุยกับเราป่วยทางจิต และต้อง พบมีอาชีพ
อาการอย่างไรที่จะอันตรายต่อการสติแตกหรือป่วยมากขึ้น หากทำการ
บำบัดแล้วอาการแย่ลงหรือมีปัญหา เรารับมือไหวหรือไม่
หากติดขัดที่ข้อใดข้อหนึ่ง ก็จะเป็นอันตรายทั้งต่อตัวผู้รับและผู้ให้การบำบัด
และอาจมีปัญหาทางกฎหมาย ตามมาได้ ผู้บำบัดต้องรู้ทันในความไม่รู้
หรือข้อจำกัดของตนเอง เพื่อที่จะไม่ทำให้ เกิดอันตรายแก่ผู้อื่น
และเพื่อไปพัฒนาตนเองต่อไป
2. ข้อถัดไป การแจ้งคุณวุฒิของผู้บำบัด ต้องทำตามความเป็นจริง
การแอบอ้างในสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิที่จะทำนั้นผิดทั้งจริยธรรมและกฎหมาย
3. ผู้บำบัดทุกคนพึงประเมินตนเองและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ระวัง rescuer
syndrome หรือโรคเทวดานางฟ้าหนักโลกที่อาจทำให้เรากระโจนเข้าไปบำบัด
ทุกคนในทุกกาลเทศะโดยที่ผู้รับไม่ต้องการ อย่างไม่เหมาะสม
4. ผู้บำบัดต้องรักษาความสัมพันธ์ให้เป็นความสัมพันธ์เชิงการบำบัดเท่านั้น
การมีความสัมพันธ์ส่วนตัวจะมีผลเสียอย่างมากกับการบำบัด
5. การบำบัดทุกชนิดมีข้อจำกัด ไม่ใช่ของวิเศษที่จะช่วยกู้ชีวิตของทุกคนในโลก
ผู้บำบัดพึงระวังในการกล่าวอ้างโฆษณาคุณสมบัติของการบำบัดที่เกินจริง

ตอนที่2 ผู้รับการบำบัด

1. คนที่พูดคุยกับเรา เขายินยอมรับการบำบัดหรือไม่ เราจะถือวิสาสะบำบัด
เลยนั้นไม่ถูกต้องตามจริยธรรม
ผู้รับบริการมีสิทธิที่จะทราบคุณสมบัติทางวิชาชีพ ของผู้บำบัด
มีความสามารถในทางกฎหมายที่จะบำบัด(ใบประกอบวิชาชีพ) หรือไม่
ผ่านการฝึกหัดบำบัดมานานน้อยเพียงใด ยังต้อง supervision อยู่หรือไม่
การบำบัดมีข้อดีข้อเสียอย่างไร หากบำบัดแล้วเกิดผลร้ายเกิดขึ้น
เราจะรับผิดชอบช่วยเหลือเขาอย่างไรบ้าง ผู้รับบริการควรได้รับข้อมูลว่า
เขาสามารถปฏิเสธ การบำบัดได้ หากไม่ต้องการรับการบำบัด
2. การบำบัดเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้รับการบำบัด ไม่ใช่ผู้บำบัด
และผู้บำบัดสามารถช่วยมองในมุมมองของผู้รับการบำบัดว่าเขาอาจมีข้อจำกัดที่ทำให้
ให้ไม่รู้ว่าสิ่งนี้ให้ประโยชน์สูงสุดกับเขาได้จริงหรือไม่
ผู้บำบัดจึงต้องไม่ใช่โอกาส
เช่นนี้เป็นการแสวงประโยชน์ให้กับตนเองจากความไม่รู้ของผู้อื่น

ตอนที่3 ความสัมพันธ์ในการบำบัด

ต้องระวัง dual relationship คือการมีความสัมพันธ์ทับซ้อน เช่นการไปบำบัด
คนในครอบครัว พ่อแม่พี่น้อง เพื่อนสนิท นักเรียน ลูกน้อง ซึ่ง จะก่อให้เกิดความ
ไม่เป็นกลางในการบำบัดทำให้การบำบัดไม่ได้ผล และผู้บำบัดอาจถือโอกาส
หาประโยชน์จากอีกฝ่ายได้